

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1893-1895.
L 84:1 - 77**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

Käraste!

Du är så mild, när du får pennan i hand, så det är riktigt underligt. Jag är rädd att du skrämmer bort mig. Var inte mitt nästa brev oförskämdt och ett som jag förtjänat en ärlig smäsning för? Det blir väl så, att du ryms ut till Belgien ifrån mig. Jag skulle annars förorda, att du fore genast, så kunde du möjligtvis vara hemma till nyåret, om du vidare kunde resa dig i 2-3 efter en sådan liten nätt tur. Det skulle också förhoppningsvis väcka mindre uppmärksamhet bland dina och mina bekanta om du fore någon gång i värtetminnen. Nu vet man naturligtvis alla här i staden att jag skall till dig i jul, för vi hålla nog reda på hvarann vi lärarinnor och barnens föräldrar göra det ej mindre. Men, så frågar man mig, följaktligen hvarför jag ej kom till fru Elkan. Vill du nämligen säga mig hvad jag skall svara — Fast jag föreställer mig närmast, att det kommer att gå till så här. "Ja jag kommer till Göteborgs station står Liva där i ditt ställe." "Fruen är rest bort" säger hon med beundringsfull min. Hon tar sig en tur till Belgien, stannar där en dag och är snart hemma igen efter att ha tillbragt fem nätter och fyra dagar i en järnvägskuffe. Dessutom inbjuder hon mig att hålla till godo med ditt hem och där i lugn förbereda mig på den hjärtslitande nyren, så det, som återstår kroppsligen som andligen af fru Elkan efter en resa som denna, beundras af poliskonstaplar och barnehjertighetsarbetare. Ja, jag skämtar, men jag är alltså inte lugn. Allt tyckes kunna hävas under de 11 dagar, som återstår. Belgien var verkligen ej hvad jag förut beräknat i rader af faror, men nu beräknar jag allt? Yttet är oförutsedt.

i sådant där humör, då man riktigt tackar Gud för en
riklig sjukdom ^{för att} och så ha det öfver. Nu sist har det
varit värk i ena auriklhalvvan, i pannan slog det ut
som en finne, ögonlocket blef styft, näsan svullnade på
ena sidan, tandkötet blef ömt och värk i örat, nu har
det lemnat pannan, näsan, ögat, ^{och} örat och slagit rot i tand-
kötet. Den sjukdomen känner jag och kan behandla,
nu skall jag snart bli frisk - Det är så giftigt att
jag är öfvermåsträngd vid sletet af körtelmassen och
kroppen brukar alltid skaffa sig ledighet genom ett
par veckors värk och plåga. Vore det ej i tänder-
na, vore det anmärkligt. Jag gör nästan inget-
ting från morgon till kväll, det är utmärkt medicin.

Till följd af detta har jag läst Vintergatans. Det enda,
som egentligen är anmärkningsvärdt där är Hallströms
studie. Jag menar så, att man sätter sig att grubbla
öfver den och ej kan komma till rätta med den -
Den är förfärligt krystad och tillgjord och retar mig,
men den sätter sig fast i mig, man måste tänka
på hvarje ord, medan man läser och den har förföljt
mig hela natten. Men det, som smakar illa kom-
mer och igen i ens ^{sinne} tankar, liksom det, som sma-
kar bra. Jag tror att detta är falskt Konst. Jag
har varit inne på det spåret och vikit från det
igen, för man kan ej skildra lif sålunda med
att peta och vända på orden. Det desto mindre är
det ett kraftigt arbete. Men jag tänker som så, om
du tagit dig för att läsa bibeln, hade du ej kunnat skriva
va det där med ledning af en Gleidenstaursk bit t. ex.
Ja det kunde ju hända som helst, som har öra för
sitt. Det låter bra, men hvar är Karlens själf midt
ibland alla denna fjerbruna kalsar och guldgämsande
skinn, Glau är ögo och han är öro, men hvar är
han själf. Jag tyckte alltid obetingat om Gleidenstaurs
öretaland, hvarför retar mig alltid Hallström, Glau
är bestämdt äppla.

Det är förfärligt, att G. Aftonbladet har fattat min egen
Det är åter en tillbakning på den gamla synda-
skulden. Och vi äro ju ej bättre, vi andra, som
ställaktigaude låta det ske än de, som smutskastat.
Jag känner, att jag en gång får skrifa om
judarn för att "tala och rädde min själ", som Strind-
berg säger - Har du hört, att den Raptus Drey-
fus af israelitisk race, som är utplöjad för föräd-
ni i Paris förligen är oskyldig. Du är ju soli-
darisk med Dreyfus, men jag är det ej med den Kriegs-
minister, som väckt skandalen för att bibehålla
sig i sin ställning, det borde jag ju vara -

Men å andra sidan Kan du ju säkra dig till goda
allt godt som en jude gör i någon af de fem världs-
delarna - Och om det är någon tröst så var du vis
om att det är vi Kristna, som få lida för allt i rista
land. Det är meningen att vi skola ha en bit
österland ibland oss och vi sparka bort det -

Jag köpte en sådan där bok för tidningsut-
klipp åt dig. Jag har ej vågat skrifa af den
förr i häst för att ej retas gudarna, för nu se om
jag Kan förmå mig till det. Jag har ej Kunnat
gå ut på ett par dagar, men jag ämnar snart
bli frisk.

Jag håller allt af dig som förr, bara jag ej
är så ofverretad att jag ingenting Kan Känna -
So det är som jag säger att min kärlek är
snid för mig, hur vassinnigt denn den annars
än Kan synas. Den går, då jag blir sjuk och
den Känner igen, då jag tillfrisknar - Ingenting
har så tydligt visat mig, att jag varit en jämn-
vigt som att jag ej brytt mig vidare om dig.

Men nu har jag ju varit snäll. Trotsar
någon som ser hur släddig jag är att tro mig om
att skrifa så bestredigt.

Sin Selma -